

Om hønens død

Hønen og hanen gik en dag ud på nøddebjerg, og de blev enige om, at når de fandt en nøddekerne, skulle de dele den. Hønen fandt en vældig stor en, men sagde ikke noget om det, og ville spise den alene. Den var imidlertid så stor, at den blev siddende fast i halsen, og hønen blev bange for, at den skulle blive kvalt, og råbte til hanen: "Skynd dig at hente mig noget vand, ellers dør jeg." Hanen løb så stærkt den kunne ned til brønden og sagde: "Giv mig noget vand. Hønen ligger oppe på nøddebjerg og er ved at blive kvalt, fordi hun har spist for stor en kerne." - "Løb først hen til bruden og hent mig noget rød silke," svarede brønden. Hanen for af sted hen til bruden: "Giv mig noget rød silke," sagde den, "det skal brønden have, også skal den give mig noget vand til hønen, som ligger oppe på nøddebjerg og er ved at blive kvalt, fordi den har spist for stor en nøddekerne." - "Løb først hen og hent min krans, den er blevet hængende på et piletræ," sagde bruden. Hanen løb ud og hentede kransen og bragte den til bruden, fik den røde silke og skyndte sig så hen til brønden og fik vand. Men da den kom op på bjerget med det, var hønen kvalt og lå ganske stille uden at røre sig. Hanen blev så bedrøvet at den gav sig til at græde højt, og alle dyrene kom løbende og sørgede også over den stakkels høne. Seks mus lavede en lille vogn, hvori hønen skulle køres hen og begraves, og da den var færdig, blev de spændt for, og hanen satte sig op på bukken. På vejen mødte de en ræv. "Hvor skal du hen?" spurgte den. "Jeg skal hen og begrave hønen." - "Må jeg køre med?"

"Ja, men sæt dig helt tilbage, ellers er mine heste for svage."

Den satte sig op og nu kom også ulven, bjørnen og løven og alle dyr i skoven, og de kørte af sted til de kom til en bæk. "Hvordan skal vi nu komme over?" sagde hanen. Ved bredden lå et halmstrå, og det sagde: "Jeg skal lægge mig tværs over, så kan I bruge mig som bro." Men da musene kom ud på det, gled det ned i vandet og de druknede alle seks. Nu var nøden lige stor, men så kom der en gnist og sagde: "Jeg er stor nok. Nu lægger jeg mig her, så kører I over mig." Den lagde sig nu over vandet, men kom uheldigvis til at dukke så langt ned i det, at den hvislende sluktes og

døde. En sten, der lå dernede, fik ondt af hanen og ville hjælpe den, og lagde sig tværs over vandet. Hanen trak nu selv vognen og kom op på land med den døde høne, men ville nu også trække de andre op, der sad bagpå. Men de var alt for tunge, vognen gled tilbage og de faldt allesammen i vandet og druknede. Nu var hanen alene med hønen og den gravede en grav og rejste en høj over den. Så satte den sig på toppen og der sad den og døde af sorg og så var de allesammen døde.

* * *